Toulky po lese různých záhad.

Argus.

II.

Chicago, 6. února 1899.

Osud, kterýž nastává Kubáncům a Filipiňanům pod naší nadvládou, je skoro na vlas ten samý, jako stihl rakouské Slovany a zahynulé jejich bratry v Polabí. Jsouce rozhořčeni na vládu španělskou z příčin třeba úplně podstatných, zapoměli na své odkojenství španělské a přivolali si "pomoc" osvoboditelskou z ciziny. Chtíce se zbaviti svých utiskovatelů španělských, přivolali sobě za rozhodčí moc autoritu lidí cizého jazyka, jiné víry a povahy — a tento "vysvoboditel" je ovšem vyrval ochotně ze spárů utiskovatelstva španělského, leč svobodu jim vyhradil toliko *uvnitř svého anglosaského žaludku.* Maně mi tu připadá na mysl žertovná deklamánka Rubešova, v které chytrý kocour Moureček ukradl selce syreček, co zatím moudrý Morous byl na stráži, aby v čas potřeby dal Mourečkovi výstrahu. Měli tudíž oba "zásluhu" o získání té lahůdky, ale rozděliti se o ni nedovedli. Přivolali tedy na pomoc opici páně správcovu, požívající věhlas moudrosti a ta se podvolila je rozsouditi. Rozlomila syreček na dvě (arci zúmyslně nestejné) půlky a položivši je na váhu počala rozdíl váhy vyrovnávati ukusováním od dílu těžšího; však ukousla vždy *více*, než rozdíl obnášel, tak že se těžší kus stal lehčím a dříve lehčí naopak těžším, by potřeba kázala zase od druhého ukusovati. Tak se to opakovalo, až z obou půlek syrečku nezbylo skoro nic, načež opičák oba vhodil do své vlastní tlamy a vyskočil na blízký strom. Co tu mohly ubohé kočky dělat, vidouce svůj "blahobyt" mizeti, an ani jejich spojená síla nevystačovala opičáka donutiti být poctivým a spravedlivým?

Národ český druhdy — před sta léty — právě tak hřešíval, zvav si německé sousedy, aby mu pomáhali rovnati v domácnosti bratrské sváry, a následky toho se velmi těžce cítí ještě i dnes v hnusné porobě a veliké obroženosti života vůbec. Polabané takovou pošetilost a zaslepenost odstonali nadobro vyhynutím.

Jaké pak vyplyne obyvatelům těch dosud španělských osad ovoce, když se z drátěné klece španělské dostanou v naši třeba zlatou klec amerikánskou, a když budou míti potěšení moci poslouchati *anglické* rozkazy Strýce Sama, pro něž si budou muset vydržovati tlumočníky, a když je nebudou více soužiti rozkazy Španěla, jimž rozuměli bez tlumočníků? Nepochybně záhy shledají, že ta jejich vykýžená "svoboda" jest hořčím pelyňkem, než bylo jejich dřívější otroctví.

Žádný stroj státní, který tam kdy nebo kde bude zaveden autoritou Spojených Států, nebude moci užívati Španělštinu za řeč svou jednací, nýbrž *musí* zavésti jazyk anglický, což tam ovšem bude muset vyvolávati neodvratnou anglisaci. Avšak teprve potom budou ti osvobození ex-Španělé poznávati, co to vlastně znamená a že to není daleko věcí tak lhostejnou nebo nevinnou, jako si to snad dříve ve své nezkušenosti a krátkozrakosti představovali. Zavádění tam angličiny na místo dříve po staletí užívaného jazyka španělského, musí nevyhnutelně vyvolávati zrovna ty samé zbídňující a znemravňující následky, jako je vyvolávala a posud vyvolává v Rakousku mezi slovanským lidem germanisace. Aby se mohl kdo kde povznésti výše než obyčejný sprostý rob, musí se státi renegátem, musí odpadnouti od té jazykové pásky, která jej dosud s ostatní massou jeho pokrevenců spojovala, a takž musí onen lid nižší, jsa tím ustavičně zbavován každé vynikající intelligence, klesati postupně v opuštěnost, v opovržení, v bídu, v zoufalost, v otroctví a konečně v bídný hrob nikoliv jen národní, nýbrž také osobní. Kdo pak tam bude pak moci kde udržovati svou existenci živnostní nad vodami vzniklé soutěže *anglické*, by se domáhal podmínek blahobytu a sebe povznášel? Bude-li to kdo chtíti, musí se zříci a zhostiti co nejrychleji právě těch vlastností vrozených a zděděných, kteréž se jinde považují za "vznešený patriotism", čímž se ovšem současně musí pohroužiti v bahno sprostého materialismu.

To všecko měli ovšem kubští "vlastenci", kubští Gomezové, Garciové atd. věděti *hned předem*, dříve než jim napadlo volati anglo-saskou intervenci proti svému utiskovači španělskému; ano měli také vědět, že když se jednou dostanou pod jakýsi proteklorát, nebo přímo pod vládu, Anglo-Sasů, *jejich španělství se musí odzvoniti pro vždy umíráčkem.*

"Anglicky mluvící lid" — jak se nyní říká, by to neznělo tak hrozivě jako "anglo-saská alliance" — se ovšem až posavade nikdy o takovouto národnostní stránku oněch lidí nestaral, jež si byl kde co sousto pro svůj vlastní žaludek národní vyhlédl, proto že to bylo *jeho velikým prospěchem.* On si z popudů ziskuchtivosti uvykl znáti jen *národy politické*, které se ovšem mohou zcela pohodlně buďto šířiti nebo úžiti, dloužiti nebo krátiti jako tahací harmonika. Co pak bylo kdy Angličanům po takové záležitosti citové, když se jednalo o výhodné rozšíření jejich výrobků a panství? Uvažovali bezpochyby, proč že by neměli jednati jako obyčejný vůl, který také při vyhledávání své pastvy zašlapává v bahno sta a sta kvítkův nejrůznějších krás od chudobky až po růži; myslili a myslí bezpochyby, proč že by neměli v tom napodobovati vzorné jednání kočky, která též pro ukojení své choutky zmařuje v ubohém kanárku líbezného pěvce. "Lidu anglicky mluvícímu" by vlastně bylo nejvítanějším a nejmilejším, kdyby všechny ostatní jazyky světa vyhynuly ve prospěch jeho vlastního. Neboť což by pak nemohl mnohem pohodlněji a laciněji obchodovati ze svojí londýnské nebo new-yorské "centrálky" s veškerým lidstvem bez obtíží jazykových a povahových? Tokové vyrdousení všech národností by jim také zvěčnilo *světovládu.* Jak krásným a velebným by to byl pak svět pro "anglicky mluvícího člověka", kdyby vládla všude jen jedna řeč anglická, kdyby se všude měřilo jen dle anglické měny míry, vážilo jen dle anglické váhy a počítalo jen dle anglické měny při platnosti jen anglických zásad v politice a soudnictví! Není tedy vlastně ani divu, že se Strýček Sam opět začíná tak srdečně bratříčkovati s Johnem Bullem, by podnikli na ostatní svět společný útok, když to má tak růžové vyhlídky!

Nedávno zvolený nový senátor Addison G. Foster, jehož úlohou bude zastupovati ve Washingtoně stát Washington, pronesl o tom před několika dny následující charakteristická a jasná slova, která ovšem nejsou ojedinělá, nýbrž naopak výrazem všech zde "rozhodujících kruhů". Pravil:

"Je zcela přirozeno, že si co Západník přeji, aby se podržely trvale ty ostrovy v Orientě, jež nám štěstí válečné dalo do rukou. Vyžadujeť toho náš prospěch obchodní. Leč toto moje přání, toto moje toužení, aby se amerikánské svrchovanost upevnila nad oněmi ostrovy, má také ještě jeden důvod jiný, *jejž považuji za vyšší.* Důvodem tímto jest moje víra, že anglo-saská civilizace je povolána zporážeti civilizaci národů latinských kdy- a kdekoliv se ta dvě plemena střetnou. Kdyby žádné války naší se Španělskem vůbec ani nebylo bývalo, byla by se nám taková politika útočná přece vnutila jako holá nutnost, an náš obchod se příliš rozšiřuje a my tudíž nesmíme opomenout míti při řešení velkých otázek orientalských mocného hlasu."

Budiž mi dovoleno zde říci, že sice s takovou politikou nesouhlasím, a naopak, že bych ji co občan Spojených Států *rád* viděl co zpupné násilnictví a co protipřírodní surovost zamítnutou, ale že v skutečné zadržení jí vůbec nevěřím. Spojené Státy již jednou svoji loď na takovou Niagaru příliš daleko nechaly vplouti, než aby mohly zpět a do takového kataraktu anglo-saského sobectví neklesly. Zdejší *národ* — ten národ prý svrchovaných občanů — o tom sice ještě nikdy nehlasoval, a kdyby to byl mohl, byl by *snad* se vyslovil proti tomu, ale ono jest přece jen *skutkem*, že máme celou takovou politiku na hrdlech a že ji *musíme* nésti za všech okolností pod trestem nesmírných pokut. Kdo za to jest komu zodpověden, to ovšem nevyšetřuji, proto že by to byla práce trochu nevděčně choulostivá. My již ostrovy hawaiské anektovali, Porto Rico, Kubu a Filipiny anektovati již *musíme*, třeba to ani nebylo naší sebevědomou vůlí — *a to nás v čase velice krátkém neodolatelnou mocí osudu* (známé "destiny") *dožene k opanování buď násilnému nebo smlouvnému středoamerické úžiny vůbec.* Vím dobře co pravím, kanální otázky nám to učiní neodvratnou nutností.

Nemusí však každý badatel přicházeti k uzávěrku, že když Sp. Státy jednou už to vše v moci a na hrdle míti budou, tím také i konec Mexika se objeví na obzoru? Vždyť jest tam doma také ten latinism, tak že jej tam anglosasism po obou zemských stranách rozložený co překážku spojitosti by na dlouho nemohl trpěti. A jednou *tak* daleko, ani v ostatní Americe jižní by dosavadní latinism neodolal. Nevěřím tudíž, že bychom po "šťastném" zabrání Hawaie, Porto Rica, Kuby a Filipin už byli tím u konce, nýbrž naopak soudím, že to jsou pouhé začátky.

Telegramy dnešní právě oznamují, že počala kolem Manily řež s domorodci a senátorům ve Washingtoně, kteří se vzpírají politiku annektační schváliti, je spíláno zrádcův vlasti atd.; budou-li tudíž pokračovati ve svém odporu proti pařížské smlouvě míru, povede se jim zle — a povolí-li tomu nátlaku, budeme u konce se svojí vyhlášenou svobodou mínění, což bude také pozoruhodným začátkem velikých konců.

Věru, ten, kdo roztočil ono kolo války, již jsme počali proti Španělsku z popudů (prý) humanity a svobody, bude jednou muset býti uznán za mistra nad Bismarckem, třeba to dílu Washingtonovu nešlo dvakráte k duhu. Nejpodivnějším ale při tom jest, že se k té zásluze *nikdo nepřihlásí*, a že tudíž nebudeme ani vědět, komu za to veliké "dobrodiní" máme .... stavěti pomník!

Stáří člověčenstva.

Píše M. H. Goodwin. — Zasílá Vitavan, Sibley, Oklahoma Terr.

Dokončení.

Ještě na jednu okolnost, dokazující vysoké stáří člověka na zemi, musím upozornit, a sice na jeho vývoj. Vývoj a jeho zákony jsou uznány celým vzdělaným světem, a teď už jen některý zakrnělý bohoslovec ještě pozvedá slabého hlasu svého proti nim, však marně. Spíš pohne žulovými skalami, nežli vyvrátí tuto poznanou pravdu. Nauką o vývoji jest už uznána a nic není tak pevně dokázáno, jako ona. Mezery ve zprávách zeměvědeckých rychle se vyplňují nejen mezi jinými druhy, ale i mezi člověkem a zvířaty. Pojící články se nalezají jeden po druhém. Řetěz se doplňuje. Člověk jest jediným živočichem majícím bradu. Avšak někteří obyvatelé jeskyň měli pramalou, neb žádnou bradu. Zbytky lidské v jihozápadním Soustátí jsou ještě podivuhodnější. Prof. Cape dí v nich: Nedávné objevení lidských ostatků doby předindianské v Arizoně dokazuje, že původnímu člověku scházela řeč, neb kostry těchto lidí mají na sobě zřejmé známky, které nalezáme u jiných ssavců řeči nemajících, totiž, že jsou kosti hyoidové od sebe oddělené. V člověku, jak jej teď známe, jsou kosti tyto spojené v jednu srostitou kosť. Plémě koňské vyvíjelo se z předků, jejichž rodokmen máme teď před sebou úplně dokonalý a dokázaný až do nižší oceanické vrstvy, a tu vidíme, že první předkové byli o pěti prstcích a menší o něco, nežli naše liška. Z těchto vyvinuli se koně větší a větší stále, až byli v době ssavců obrovští, a pak zase počali stávati se menšími a menšími, až jsou nynější velikosti, ale krásnější a užitečnější, nežli kdy dříve. Nelze říci, že by se byl člověk vyvíjel rychleji, pak-li vůbec tak rychle. Ukazuje se novými nálezy, že věda stavěla některé druhy do světa příliš pozdě. V 1891 na příklad nalezl Walcott zbytky ryb v spodní silurské vrstvě, tak že přechod z bezpateřnatých živočichů v páteřníky musí se přeložiti dále zpět do doby cambrické. Jak ohromné dlouhé doby vývoje muselo plémě lidské procházeti, nežli se vyvinulo k nynější své výši. Lidé před 60,000 roky nelišili se ničím od nynějších. Ba plemeno lidské před 6000 roky bylo novověké. Odborní znalci vyslovují se o stáří lidstva na zemi následovně: Profesor Le Conte dí: Může člověk na zemi býti stár 100,000 let, neb jen 10,000 let, však spíše jest pravdou to první, nežli to poslednější. Profesor John Fiske dí: Máme všechny příčiny věřiti, že ledová doba vrstvy pleistocenské počala 240,000 roků před námi, a skončila 80,000 let před námi. Avšak na počátku doby té už žil člověk v údolí řeky Temže. Prof. Marsch, bezpochyby největší starožitnický učenec v zemi, tvrdí, že 250,000 let jest mírné odhadnutí délky doby, co jest člověk na zemi této. Profesor Croll a Sir John Lubbock soudí, že je člověk zde už na 400,000 let. Alfred Russell Wallace udává následovně: Můžeme se snesitelnou jistotou tvrditi, že člověk musel obývati zemi tuto asi před sta staletími dříve, nežli toto udání. Pozorujíce skromný původ člověka, jeho vysoké stáří a jeho boje za dlouhou tu minulou dobu, musíme skloniti hlavy úctou před stářím pokolení lidského. Není divu, že tisícové osvícených mluví o lidskosti a náboženství. Lidskost tak stará, a náboženství teprv od včírka.

Druhý projev cara ruského na obranu míru a pokoje.

Ministr zahraničné politiky ruské, hrabě Muravěv, z rozkazu carova sáhl evropskému militarismu opět na zub. Tenkráte už mnohem důtklivěji, než po prvé. Ve svém okružníku z měsíce srpna roku minulého mluvil jen všeobecně o potřebě všeobecného odzbrojení, aby národové mohli hmotně na dále vůbec existovat a aby ovoce jejich práce mohlo prospěti také potřebám duchovním, otázkám kulturním. Okružník hr. Muravěva z minulého srpna zazněl světem, zvláště světem evropským, jako zjevení, jako slovo spásy, jako evangelium míru a bratrství mezi národy. Také všichni národové uvítali jej s velkým nadšením a jednomyslně velebili cara ruského pro šlechetný, velkodušný, lidumilný, v pravdě křesťanský skutek, že vůbec uznal záhubnost posavadního ozbrojení státův a že vyslovil myšlenku o nevyhnutelné potřebě, aby militarismu, zvláště evropskému, byla učiněna přítrž.

Opakujeme: všichni národové s nejupřímnějším povděkem uznali v srpnovém okružníku hr. Muravěva, jenž tlumočil nejvlastnější myšlenku carovu, událost významu světodějného, událost, z níž se nadáli brzkého osvobození z úmorného nátlaku nynějších rozpočtův vojenských. Tento dojem, jejž svým okružníkem z měsíce srpna roku minulého způsobil v myslech všech národův, v mínění veřejném, hrabě Muravěv v úvodě svého nového okružníku, věnovaného otázce odzbrojení a vydaného dne 30. prosince všem vládám, jež mají v Petrohradě své zástupce, také se zvláštním důrazem konstatuje. Ale něco jiného jsou na světě, zvláště pak v Evropě národové aněco jiného jsou —vlády!

Hrabě Muravěv tento rozdíl vyznačuje ve svém okružníku prosincovém. Z celého světa nejmenuje ani jediný národ, jenž by nebyl uvítal návrh carův na odzbrojení s radostí; ale z vlád jen malá většina prý oznamovala přístup svůj k navržené konferenci. Byly tedy vlády, které k tomuto návrhu ihned se postavily odmítavě, které o otázce odzbrojení nechtěly ani se radit, ani uvažovat. Které vlády v Evropě, to byly, vysvítá z odstavce nového okružníkn hrab. Muravěva, kde se praví: "Vzdor veliké příchylnosti veřejného mínění k myšlence všeobecné pacifikace změnil se podstatně obraz politického obzoru za poslední doby."

Rozumí se samo sebou, že hr. Muravěv, tlumoče ve svém prosincovém okružníku opět jen myšlenky samého cara, při těchto slovech měl na mysli hlavně ne-li jedině politický obzor evropský. A o tomto obzoru veřejně i s výčitkou praví, že poslední dobou podstatně se změnil jeho obraz.

Změnil se nikterak k lepšímu, ale k horšímu. Neboť hr. Muravěv dovozuje ihned dále: "Některé mocnosti pustily se do nového zbrojení a vynasnažují se o další rozmnožení své moci branné." Jsouť to tytéž mocnosti, které už k srpnovému návrhu carovu se zachovaly nesympaticky, chladně, odmítavě. Nemohlyť přistoupiti na carův návrh všeobecného odzbrojení, vědouce už v srpnu, že v prosinci téhož roku nebo nejdéle v letošním lednu vystoupí ve svém státu se zámysly zbrojení dalšího a rozsáhlejšího. Hrabě Muravěv nemá potřeby jmenovati tyto státy. Z určitého fakta, kteréž ve svém nejnovějším okružníku vyznačil, každý ví, o kom jest řeč. Jestiť to předně Prusko a za druhé Anglie. Ačkoliv tedy za půl roku po vydání okružníku srpnového děje se v Prusku a v Anglii přímý opak toho, oč car ruský v iteressu pravé lidskosti, všeobecného míru mezi národy a skutečné vzdělanosti usiluje, přece dle prosincového okružníku hr. Muravěva "vláda carská doufá, že živlové zmatku, jež pohybují sférami politickými, záhy ustoupí snahám klidnějším, a proto soudí, že teď by bylo možno přistoupiti k předběžné výměně myšlenek mezi mocnostmi v otázce všeobecného odzbrojení.

Car ruský ústy svého ministra politiky zahraničné prohlašuje tu veřejně, před celým světem, Prusko na živel zmatku, a naznačuje, že velmi dobře ví a vidí, jakými, pro evropské lidstvo záhubnými zámysly Prusko nynější dobou se zanáší. Proto ve chvíli, kdy hrozí vypuknutí veliké války evropské na pevnině i na moři, car vybízí hlavně evropské velmoci k předběžné výměně myšlenek, zve je na poradu, které určuje už zároveň přesný, jasně vyslovený a pevně ohraničený program. Pravíť car ruský v novém okružníku hraběte Muravěva, že předběžná výměna myšlenek mezi velmocemi bude se konati za účelem, aby předně bez meškání se vyhledaly prostředky, jimiž by se učinila přítrž zmáhajícímu se zbrojení na zemi i na moři, a za druhé, aby se připravily cesty k poradě o otázkách, jež týkají se možného odvrácení zbrojných koflikt prostředky mírnými, jež má v rukou diplomacie mezinárodní. Vzhledem k zmáhajícímu se zbrojení na zemi a na moři praví car ruský, že jest to otázka, jejíž řešení stává se čím dále tím nalehavější "se zřetelem na rozsah zbrojení nejnovějšího."

Od okružníku srpnového liší se prosincový okružník hraběte Muravěva, z něhož ovšem mluví sám car, velmi podstatně tím, že návrh svůj na všeobecné odzbrojení už probírá v rysech zcela určitých, že od theorie přechází k praxi, že vyznačuje zcela jasný program porady, k níž zve všechny vlády, mající v Petrohradě své zástupce. Ba, pro případ, že by mocnostem na tomto základě doba nynější byla vhod ke konferenci, hrabě Muravěv jmenem carovým zcela podrobně vypočítává úkoly, jimiž mezinárodní porada by měla se zabývati. A ve vyčtení těchto úkolův teprve vloženo jest hlavní jádro nejnovějšího projevu carova na prospěch míru mezi národy a na obranu pravé lidskosti a vzdělanosti.

Prosincový okružník hrab. Muravěva odhaluje záclonu barbarského řemesla válečného, jak na pevnině i na moři hlavně přičiněním Pruska a Anglie za doby posléze minulé se vyvinulo. Jen čtěte, co dle nejnovějšího návrhu ruského z válečnictví, hlavně evropského, bez odkladu má býti odstraněno a zhrozíte se. Širší vrstvy obyvatelstva nemají ani tušení, co strašného, opravdu pekelného, ve válce i na pevnině i na moři bouřlivém nyní se provozuje pod titulem práva. Vypukne-li válka, každý ví už z předu, že mnoho lidí s obou stran v ní zahyne. Tak tomu bylo od počátku všech válek. Ale veliké třídy lidstva obyčejně ani se nedovědí, kolik těch lidí vlastně zahynulo, a jakým způsobem? Válečnictví nynější doby hlavně jest vypěstováno Pruskem.

Prusko využitkovalo všech nejnovějších pokroků vědecké techniky a lučby k účelům válečným, na sestavení strojův, které vraždí lidi hromadně, a to způsobem nejraffinovanějším. Třaskaviny hrají tu největší úlohu i na zemi, i ve vodě, i ve vzduchu. Jen si přečtěte, co z tohoto moderního barbarství, vládnoucího na bojištích, vypravuje prosincový okružník hr. Muravěva a zabědujete nad osvětou, vzdělaností a lidskostí století devatenáctého. Takové strašné raffinované zločiny provozují se na bojištích, na něž hnán jest národ proti národu hůře než na jatky! —

A aspoň takovým surovým zlořádům ve válce nejnovější okružník hraběte Muravěva chce učiniti přítrž, pokud se nepodaří najíti prostředek, jímž všechny spory mezi státy a národy by se urovnávaly bez prolévání krve, pokud nebude lze, aby zlo války zcela bylo potlačeno.

Zůstane na věky neshladitelnou zásluhou nynějšího cara ruského, že v době, kdy militarism evropský působením Pruska národy na pevnině evropské uvedl na pokraj záhuby a zoufalství, pevně vystoupil na obranu lidskosti a mírného spolužití států a národův.

Prosincový okružník hr. Muravěva se svým určitým a přesným programem je nejtěžší obžalobou nynější válečninké surovosti, nynějšího hromadného vraždění a zločinného pustošení lidstva za účely velice pochybné ceny mravní. Můžeme býti připraveni, že nebude míti žádoucího účinku a výsledku u vlád, zvláště ne u těch, proti nimž zcela zjevně jest namířen, a že nejprvnější nová válka bude ještě strašnější, než kterákoli předešlá; ale třeba uvážiti, že války na světě přestanou nikoli z lásky k míru a z úcty k právu, ale proto, že samým stálým zdokonalováním nástrojů vražedných konečně stanou se nemožny, že umění vražedné konečně dostoupí svého vrcholu, ztráví samo sebe. Pak bude jistě konec i válečnictví —pruskému! Nár. Listy.

Laciná jízda do Minnesoty.

V dnech od 17ho do 27ho února budou se prodávati jízdné lístky po všech dráhách z celého západu za cenu sníženou do Nové Prahy, Minn., z kterékoliv železniční stanice v Minnesotě, Wisconsinu, severní a jižní Dakotě, Iowě, Nebrasce, Coloradu, Kansasu a Oklahome. Lístky tyto jak svrchu uvedeno, počnou se prodávati dnem 17. února a budou platny k návratu do 2. března, tedy plných čtrnáct dnů.

Spůsob, jakýmž lístky za tuto sníženou cenu v oněch dnech dosáhnouti lze, jest následující:

Za lístek do Nové Prahy musí se zaplatiti plná cena, však zároveň musí se požádati jednatel, kterýž lístek vystaví, o certifikát, že vystavil lístek ku jízdě k sjezdu Západní Česko-Bratrské Jednoty. (Western Bohemian Brotherhood).

Tyto certifikáty bude povinen každý po příjezdu do Nové Prahy ihned předložiti k podpisu výboru, panu F. S. Vanáskovi a když jím takto potvrzeny budou, obdrží každý na základě toho certifikátu jízdu nazpět za jednu třetinu obyčejné ceny. Ušetří tím tedy každý na jízdě celou třetinu veškeré jízdní výlohy.

Dodáváme, že snížených cen jízdních zúčastniti se může každý, nechť jest vyslancem aneb ne, neboť snížení platí pro všechny účastníky bez výminky. Účastníci, kteří pojedou ze Sev. Dakoty neb Minnesoty po Great Northern dráze, musí vzíti sobě lístky s certifikátem do Minneapolis a pak z Minneapolis opět do Nové Prahy. U svého domácího jednatele musí si vyzvednouti certifikát a v Minneapolis opět. Účastníci ze západu, kterým by se jednatel vystaviti lístek a certifikát z domu až na místo zdráhal, nechť vezmou lístky a certifikáty do Omahy a odtud obdrží zase lístky a certifikáty až do Nové Prahy.

Řád Čechoslovan při té příležitosti uspořádá ve své síni ve středu dne 22. února slavnost, kteráž zakončí divadlem. Slavnostní program jest jak následuje:

Uvítání předsedou řádu Čechoslovan.

Uvítání hostí mayorem města Nové Prahy, anglicky.

Odpověď mayoru za účastníky sjezdu, br. Jan Rosický z Omahy, anglicky.

Krátký proslov předseny Hlavní Úřadovny, br. Josefa Žbánka.

Slavnostní řeč česká, br. Vác. Daniel z Crete, Nebr.

Některé opatření a důležitosti u přijímání členů, přednese vrchní lékař br. K. H. Breuer.

Závěreční řeč br. Josefa Týry z Minneapolis.

Pak následovati bude divadelní představení Bratr Honák.

Zachrání dítky.

Chamberlain's Cough Remedy zachránila tisíce dítek záškrtem trpících. Lék tento nemá sobě rovného v případech nastuzenin aneb modrého kašle. led.m6

Úplná a dokonalá čítárna NA....

UNION PACIFIC
OVERLAND
WORLD'S PICTORIAL LINE

Lahodných pokrmů, důkladné posluhy a zručné lazebníky, to jsou výhody, jakých každodenně skýtáno cestujícím na vlaku

"The - Overland - Limited"

dráhy UNION PACIFIC, jedoucí vlakem hlavními městy západními.

Písárna: *1302 Farnam ul. Omaha.*